

ראיון עם רוזליה מויסייב (אמו של גדי (גנה) מויסייב ז"ל) וד"ר דינה חנוך-

יום הזכרון תשס"ט

התכנית: "יום חדש" בערוץ 9 בתאריך 28.4.09

מנחי התכנית סיפרו כי גדי היה בטנק הראשון אשר החל את המרדף בעקבות המחבלים שחטפו את חיילינו אהוד גולדווסר ז"ל ואלדד רגב ז"ל. הלוחמים החליטו להתקדם בדרך הקצרה ביותר והתכוונו לחצות את השדה, אשר לדאבוננו היה ממוקש, וגדי נהרג ב- 12 ביולי 2006.

רוזליה סיפרה גי גדי הגיע לארץ בגיל ארבע וחצי וראה עצמו ישראלי לכל דבר. מתוך בחירה, היא עבדה בחצי משרה מתוך בחירה, כדי שתוכל להקדיש זמן רב ככל הניתן לשהייה עם הילדים, להקשיב להם ולטפחם. שמו המקורי היה גנה (Gena), אך בעת קבלת תעודת הזהות החליט לשנות את שמו לגדי כדי שילישראלים יהיה קל יותר להגותו. הוא היה ילד רגוע עם הרבה חברים, שמצא את עצמו בתחום הכדורסל והצליח בכך מאוד. הוא חיכה לאהבה אמיתית ועדיין לא היו לו קשרים עם בנות. אחותו, הגדולה ממנו, התגיסה לפניו ושירתה בעזה. האם רוזליה סיפרה כי ביקשה מגנה שיקח אישור על כך שאחותו משרתת בעזה וכך יוכל להיות משובץ בעורף. בנה דחה את הרעיון על הסף. רצה להתקבל לקורס הטיס או לצנחנים, אך כאשר הדבר לא הסתדר בחר להתגייס לחיל השריון. זאת על אף גובהו – 1.86 מטר – אשר היקשה עליו את השהייה בטנק וגרם לו לכאבי ברכיים תכופים. הוא רצה מאוד להצטיין בשירותו ויצא לקורס מפקדים. רוזליה אומרת כי גנה היה בחור מאופק והיו לו דילמות פיקודיות שונות כיצד לנהוג עם פקודיו. הוא התייעץ על כך עם אמו. תמיד חלק ציוד עם האחרים ושאף לסייע לחבריו ככל יכולתו. "אמו הולידה את גנה לשלום", אמר המנחה ורוזליה הוסיפה כי הוא חיפש תמיד דרכי שלום בחייו והשתדל למנוע ככל יכולתו סכסוכים וריבים. "העיניים שלו משדרות טוב לב", סיכמה המנחה.

רוזליה מספרת כי מספר ימים לאחר האסון הגיע לביתם פנחס חנוך, בעלה של דינה – "מלאך בלבן", כפי שאמרה בתה. רוזליה אומרת שפנחס סיפק סיוע נפשי וחומרי ראשוני ושומר עם המשפחה על קשר עד היום. רוזליה אומרת כי פנחס הוא "המלאך השומר" שלנו. ברצונה להודות גם לארגון הזה ולאנשים האלה. גם המנחה מצטרף לתודה ואומר שהוא "קד קידה עמוקה" לארגון.

בנוסף, רוזליה אמרה כי היא הייתה המבוגרת ביותר מבין אמהות החיילים שנהרגו באותו טנק, ולכן במהלך השנה הראשונה לאחר האסון הייתה נוהגת לתמוך בהן ולהתקשר אליהן. כעת הנטל של תמיכה מסוג זה פחת מבחינתה, הקשר הוא יותר נדיר, אך עדיין נמשך. המנחה אמר כי עשרות מתנדבי סלע מלווים את החיילים בכל רחבי הארץ ודינה היא אחד מהם. דינה אמרה כי על אף שלא ביקרה קודם אצל רוזליה היא שמחה מאוד לראות אותה,

לדבר איתה ולשאול לשלומה של בתה, לדעת שהחיים ממשיכים ולראות את רוזליה מחייכת – מה שלא יכלה לעשות פעם. זה מה שנותן את הכוח להמשיך. היא נשאלת מהיכן מוצאים המתנדבים את הכוחות ומשיבה כי חשוב להבין כי אנו, המתנדבים, עושים את הדברים האלה משום שאנחנו רוצים ואנחנו עושים זאת זה רק בשביל עצמנו. דינה אומרת כי כאשר מגיע בן אדם שאומר שהוא אדם טוב ורוצה ללכת למשפחות ולסייע היא אומרת לו שזה לא מתאים. הוא צריך לעשות את הדברים האלה כי הוא רוצה בכך, וכך תימנע השחיקה של המתנדבים. דינה מציינת כי סלע יערוך בקרוב יום למידה המוקדש בדיוק לנושא זה – "מי יציל את המציל?". המנחה שואל: האם אתם זקוקים לעזרה? דינה משיבה כי תמיד מי שמסייע - זקוק גם לסיוע.

דינה מתייחסת לכך שהעלייה לארץ מהווה מצב של סטרס בפני עצמו, וכאשר קורה אסון, אז הסיוע שלנו הוא חיוני.

המנחה שואלת: האם כל אנשי סלע הם פסיכולוגים? דינה משיבה כי בסלע פועלים אנשים בעלי מקצועות שונים, ממוצא שונה – יוצאי חבר העמים, ילידי הארץ. המנכ"לית שלנו, רות בר-און, היא דור שלישי בארץ, אם אני לא טועה. ישנם אנשים שבעצמם חוו אסון – והם חלק מן המתנדבים שלנו. המנחה שואל אם צריך לעבור הכשרה מקצועית כדי להיות בסלע, ודינה משיבה כי מה שנדרש הוא לא ההכשרה אלא רצון לעזור, להבין שאתה עושה את זה למען עצמך. דינה מוסיפה שאנחנו מלמדים את המתנדבים החדשים ומעבירים קורסים, אך זה לא העיקר. צריך לזכור שכשהאדם נותן, הוא מקבל חזרה. דינה ממשיכה ואומרת כי לאנשים שחוו בעצמם אובדן, והפכו להיות מתנדבים, קשה יותר לבוא למשפחות לאחר אסון, משום שכאשר הם מבקרים את המשפחה הם נזכרים גם באובדן הפרטי שלהם. בזמן מלחמת לבנון הראשונה נהרג מירי כוחותינו ולרי גנזמן ז"ל, ואמו היא מתנדבת שלנו. כשהגעתי לאמו לראשונה לאחר האסון, ביקשתי מאם שכולה, שבנה נהרג שנתיים קודם לכן, להתלוות אליי לביקור, והיא אכן הצטרפה. הם ישבו האחת ליד השנייה והרגשתי שאני מיותרת. הן היו צריכות להיות שם יחד, בלעדיי, כפי שנאמר "זר לא יבין זאת". אנחנו מנסים להבין ולקבל, אך אני לא יכולה להיות במקום של רוזליה.

המנחה ממשיך ושואל את דינה: מה אתם אומרים למשפחות? דינה משיבה כי לא צריך לומר דבר. פשוט צריך להיות שם. כשהאדם נמצא במצב של אובדן, אף אחד לא זוכר את המלים שאומרים לו. אנחנו פשוט צריכים להיות הגב, לא למשוך את האדם בידו ולהגיד לו שיעשה כך או אחרת, אלא להבין שכל אחד חווה זאת אחרת. פשוט צריך לתמוך באנשים. לא במקרה פירוש שמו של הארגון שלנו הוא "סלע" (the rock). אנחנו תומכים באדם, יושבים לידו. אחר כך מוצאים את המלים. כל אחד זקוק למלים שונות. לכל אחד דרך משלו.

המנחה שואלת את רוזליה כיצד בתה הבכורה חוותה את מותו של גנה. רוזליה משיבה כי בהתחלה הבת הייתה במצב של הלם. היא לא רצתה לקבל את הבשורה המרה אלא פשוט התעלמה. היא אמרה כי אם תכיר בכך, אזי פשוט תמות. רוזליה אומרת כי השתדלה

להעסיק במשהו את בתה מיד לאחר האסון – שלחה אותה לקורס נהיגה, ומיד לאחר מכן התקבלה ללימודי משפטים. היא עומדת לסיים בקרוב בצורה מוצלחת את לימודיה וכבר חושבת על הסטאז'. זה גם הרחיק אותה פיסיית מהבית. היא שקעה לתוך הלימודים וזה עזר לה, למרות שהשנה הראשונה הייתה קשה. רוזליה מציינת לשבח את תמיכתם המתמשכת והרבה של חבריו של גנה. הם גם מתקשרים כל הזמן לאחותו. מברכים אותה ליום הולדת וכך גם את רוזליה עצמה. כל חבריו של גנה הפכו להיות גם החברים של אחותו. הם באים לבית משפחת מויסייב כל שנה ביום הזיכרון וביום האזכרה לגנה ז"ל. רוזליה מסכמת ואומרת "אף אחד לא שכח אותנו". היא מספרת כי היום התקשר לבתה ויקה מפקדו של גנה מהטירונות, אשר המליץ וקידם אותו מאז. המנחה אומרת כי מזה מספר שנים מראיינים ביום הזכרון, בתכנית זו, את הורי הנופלים. זו השגרה בארצנו. היא פונה לדינה ואומרת שהיא מניחה כי גם במבצע "עופרת יצוקה" ידיו של סלע היו מלאות עבודה. דינה אומרת שהיא גרה בצפון והפעם, המלחמה הייתה בדרום. ועדיין, היא הייתה בבית חולים קפלן, שם אושפזה פצועה מאשדוד ואחר כך היה צורך לסייע ולטפל בסידורים לגבי בתה של אותה פצועה. דינה הוסיפה שהיתה מספר פעמים באשדוד, וכן בבאר שבע – בהלוויה של אלכסנדר ז"ל ובקרה גם את משפחתו. יש לנו גם אנשים הפועלים יותר בדרום, כמו אלכס גרשנוב, אלכס אלטשולר ונטשה קורץ. הם בקרו כמעט כל יום בשדרות, אשקלון או בערים אחרות, למעשה כמעט לנו שם ורק חזרו לבתיהם, ללילה. המנחה אומר כי הוא מודה מאוד לארגון סלע על פעילותו ומודה לרוזליה על בנה ז"ל ועל זיכרונותיה. הוא מסכם, באמרו כי שירת חייהם של הלוחמים נקטעה, אך הם מתו כדי ששירת החיים של כולנו לא תסתיים לעולם.